

KIS HÍR

Byrne és T. fényk.

A SZÉP OSTOR. (Lásd a 126. lapon.)

LVIII. köt. 8. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. február 25-én.
 Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ATÖRPE emberkének, a várkastély urának kiáltása után alig mulhatott egy-két másod-percz, már elő bukkant egyik omladékos fal mögül Boriska, s oly hirtelen, mint ha várta volna a hívást. Alig ha ott nem hallgatózott. Szelid képü, nyájas tekintetü leányka volt; valamivel, de nem sokkal nagyobb Irmuskánál. Mezitláb járt, szegényesen öltözve, de tiszta volt és rendes a színe-hagyott ruháskája; ujjai föl voltak gyürve, a kezein pedig meglátszott, hogy mindenféle nehéz munkát kell végezniök.

— Ez Boriska, a leányom, szólt a kopott vár-ur oly büszkén, mint ha legalább is selyemben-bársonyban pompázó herceg-kisasszonyt mutatott volna be. Boriska, köszönd meg szépen ennek a jó urfinak a szíveségét. Ő találta meg a Kóczoskát, enni is adott neki és áthozta a vizen.

A felszemü kutyácska ez alatt már oda sietett Boriskához, fölágaskodott, hizelkedett és nem nyugodott, míg a leányka ölbe nem vette. Hát igaz volt, hogy kényeztetett ebecske; de Aladár nem ily mezitlábás kis leánynak képzelte a kutyácska gazdáját. Az apja szavai után Boriska zavarodottan bámult a két uri gyermekre, alkalmasint akart is valami köszönő szót mondani, de nem tudta megtalálni. Irmuska azonban hamar kisegítette a bajból.

— Tied ez a kutyus? És nagyon szereted, ugy-e?

— Ó, nagyon!

— Akkor hát ugyan jó szerencse, hogy éppen ide jöttél te is most, amikor mi a kutyácskával erre sétáltunk. Másképp ki tudja, hol talált volna meg!

— Tudja Kóczoska, hogy ide kell jönnie. Hiszen itt lakunk.

Nagyot nézett a két testvér. Itt laknak ebben a düledező ódon várban! Hiszen csak bagoly és denevér szokott ilyen helyen tanyázni! Aladár azonban nem törte rajta a fejét, hanem, mivel már megkötötték a barátságot, a maga kívánságával állt újra elő.

— Ugy-e, mondá, most már megengedi, hogy megtekintsük ezt az érdekes várkastélyt?

A kis ember nagyon határozottan rázta a fejét.

— Ma nem, fiatal barátom. Ma én, mint mi nagy urak mondani szoktuk, nem fogadhatok. Ma vendég számára nem vagyok itthon. Mi nagy urak vagyunk, ugy-e Boriska lányom? Nem sokára gazdagok leszünk, dus-gazdagok, hercegekkel és grófokkal sem cserélünk. De nem ám ifiuracskám! Hanem ma fáradt vagyok, mert a mult egész éjjel dolgoztam az én külön titkos munkámon. Ilyen éjszaka után korán fekszem le, azt pedig nem türhetem, hogy a váramban botorkáljon valaki, mikor én alszom. Olyan napokon, mikor kosarat kötök, gyékényt fonok, szívesen látok vendéget; de mikor éjjel a külön munkámat végeztem, akkor pihenésre van szükségem. Nehéz munka, nagy munka! De nem baj . . . ez hozza meg a szerencsénket . . . kincset, rangot, méltóságot. Hehe! Meglesz! Meglesz!

Nem csak Irmuska, de Aladár sem tudta, mit gondoljon erről a zavaros, furcsa beszérről. De azt tudták, hogy nem igen tanácsos kötözködni a villogó szemü emberkével. Aladár tehát meglehetősen kelletlenül fordult Irmuskához:

— Ha nem szabad megtekintenünk a vár-kastélyt, akkor kár is volt ide jönnünk. Menjünk haza!

— Legyen máskor szerencsém, urficskám, szólt a törpe. Máskor szívesen látom. Nem szeretném, ha azt mondanák, hogy nem viselkedtem urí módon az olyan nemes urfihoz, aki megmentette a leányom kutyácskáját.

Már erre megszólalt Boriska is, még pedig nagyon meleg hangon:

— Hogy ne! Természetesen! Csak jöjjenek el, kisasszonyka, majd akár én magam vezetem körül. Jól ismerem én Sólyomvára minden zugát.

— El is jövünk, felelé Irmuska. Olyan érdekes az ilyen ősi vár!

— Meghiszem azt! szólt a kis ember büszkén. Heted-hét országon nincs párja az én váramnak. Mert az enyém ám, senki másé! Egészen az enyém! Én vagyok a sólyomvári Sólyom nemzetség egyetlen ivadéka. Nagy urak, híres urak voltak az őseim, Sólyomvára urai. Egyikök, Sólyom mester, Szent István királynak volt a kanczelláriusa, vagy ha nem Szent Istváné, hát a Szent Lászlóé. Az urfi bizonyosan tanult már a szent magyar királyokról...

Aladár megszeppent, hogy a sólyomvári Sólyom nemzetség ivadéka most mindjárt egy kis examinálást tart a történelemből, pedig bőven elég az ilyen mulatság ott az iskolában. Gyorsan közbe vágott tehát ezzel a kérdéssel:

— Tehát ön sólyomvári Sólyom ur?

— Igen is. A tudatlan nép itt a környéken Kánya Péternek nevez ugyan... persze, mert az apám, meg a nagyapám is Kánya volt. Ők azt hitték, hogy kánya vagy sólyom mindegy: egyik is madár,

másik is madár. De én vissza szerzem az ősi nevet és vissza szerzem az ősi gazdagságot is. Hehehe! Tudom ám, hol keressem!

Az ősi diésőségről Kánya Péter uram hirtelen sokkal közönségesebb tárgyra tért át. Szaglálózni kezdett s Boriskához fordult:

— Égett szagot érzek... talán a tüzőn hagyta valakit?

— Jaj, bizony oda ég a rántás, egészen megfélekeztem róla!

Es nem is köszönve, sarkon fordult s eltűnt az omladványok közt.

Aladár kezdett gyanítani valamit Kánya Péter uram felől. Ezért a legkomolyabb, ünnepies képpel így szólt:

— Nem akarjuk tovább háborgatni, ha nyugalomra kíván térni. Csak azt óhajtánám tudni, mikor lehetünk majd egyszer olyan szerencsések, hogy híres ősi várkastélyát megtekinthessük?

— Ó, akár holnap is! Ma éjjel nagyot alszom, holnap aztán szívesen látok vendégeket. Jönnek ám ide mások is. Most pár hét óta gyakran látogat meg egy jeles tudós férfit, aki könyvet fog írni az én várkastélyomról. Itt a városban lakik, lóháton szokott kijönni, de biz' a nevét nem tudom. Szép rajzokat is készít a vámról, de azt mondja, hogy nem piktor. Majd talán egyszer találkozunk itt vele. No de most már megyek vacsorálni. Csak nem rontotta el Boriska a levesemet?

Ez a minden esetre fontos és aggasztó kérdés minden egyebet elfelejtetett Kánya Péter urammal, ő is sarkon fordult és ott hagyta vendégeit a faképnél. Aladár és Irmuska nem tehettek egyebet, mint hogy megindultak haza felé.

Nem voltak sem annyira kicsi gyerekek, sem annyira tudatlanok, hogy kész-pénznek

vegyék, amit Kánya Péter uram az ő vár-
uraságáról, híres őseiről és megszerzendő
nagy kincseiről össze hadart; de hogy mit
gondoljanak felőle, azt semmikép sem tud-
ták eldönteni. Irmuskának különösen az
furta a fejét: mi lehet az a titkos munka,
melyben ez az egyelőre nagyon kopott
vár-ur éjjelenként fárad?

— Ali te? szólt szinte borzongva.
Hát ha . . . hát ha rabló, aki éjjel szerte
kószál, rabol, gyilkol! Azok szoktak ilyen
elhagyott helyen tanyázni.

— Nem hiszem, hogy rabló lehessen,
felelé Aladár. A zsandárok nagyon könnyen
rátalálnának. Hiszen ott laknak a romok
közt. Boriska ott süt-főz, kirándulók is
sokszor járnak ott, hát bizonyosan ismerik
ezt a bolondos embert.

— Akkor hát miért laknak ott?

— Tudom is én! Hol a vár urának
mondja magát, hol meg azt beszéli, hogy
kosarat köt, gyékényt fon, az pedig ugyan
szegényes kereset. Én bizony azt hiszem,
hogy szegénynek meghibbant egy kicsit
az esze.

— Jaj! Akkor veszedelmes lehet!

— Alig ha! Már én körül-belől kiösmer-
tem. Csak szőr mentében köll vele banni,
akkor nagyon jó ember. Hallottad, hogy
ujra meg újra köszöngette a kutyácska
megmentését. Nem lehet rossz ember, aki
még az ilyen csekélységért is hálás.

— Hát meglátogatjuk máskor is?

— Hogy ne? Nagyszerű hely a mi szá-
munkra. Ott igazi lovagi játékokat rendez-
hetünk. Hajdanában büszke lovagok, pán-
czelos vitézek jártak-keltek, hadakoztak ott,
hát ott lesz majd a mi jeles Sárkány-ren-
dünknek is a fő hadi-szállása; ott fogjuk
meghányini-vetni, miféle jeles tetteket vi-

gyünk véghez. Nagyszerű lesz az, majd
meglátod!

Hosszu nyári nap volt, de mégis már
esteledett, mire ilyen tünődések és tervez-
getések közt a folyóhoz és a jó Hankó
csónakján a tulsó partra értek. Meg is
éheztek a nagy sétában s most már futva-
futottak hazáig. Irmuskának csak most
jutott eszébe:

— Ejnye . . . nagymamácska már talán
keresett is . . . nem voltunk otthon ozson-
nára sem.

— Nem baj no! Majd elmondjuk neki,
hol jártunk. (Folytatása következik.)

BIROKRA!

(Képpel a 117. lapon.)

*Jánoska kicsinyke bár,
Ördög lakik benne;
Nálánál nagyobb is
Vad birokra menne.*

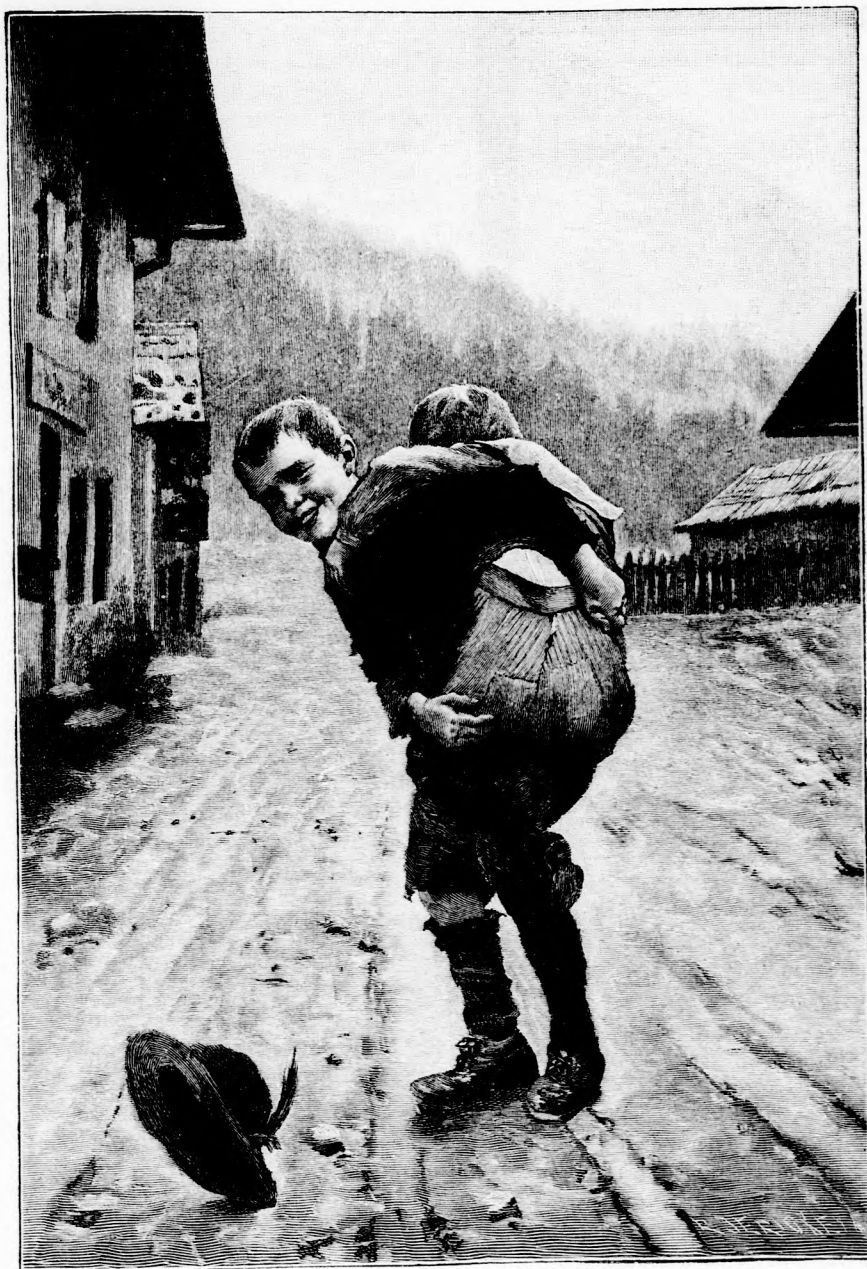
*Lajossal is, noha ez
Jókora legényke,
»Birokra kelnél velem?
Sajnállak, szegényke!«*

*»Soh se sajnálj engemet!
Állj ki hát a gátra!
Tőlem lehetsz akkora
Mint amott a Tátra!«*

*»Ejnye, te kis henczegő!«
Szól Lajos kaczagva
S egy-kettőre — Jánoskát
Az ölébe kapja.*

*Rug-kapál a kicsi hős
Vitézi dühében . . .
De Lajos a hátára
Lefekteti szépen,*

*Bátorság nemes dolog,
Nagy célokot ér el,
De csak úgy, ha párosul
Ésszel és erővel.*

BIROKRA! (Lásd a 116. lapon.)

RÓZSIKA KIRÁNDULÁSAI.

— Tréfa képekkel. —

I.

A hűséges játszótársak.

EMLÉKEZTEK-E még arra a nevezetes kirándulásra, amelyen Rózsikának olyan kellemes és vidám találkozása esett Maczkó bácsival, Oroszlán úrral, Nyuszi urfival, Krokodilla kisasszonnyal és a szerencsén fiúskával? Hogy ne emlékeznének! Mind-össze sem nagy ideje, hogy elbeszéltem, hiven és pontosan úgy, ahogy Rózsika nekem elmondta.

Hanem azután — már mi türes-tagadás, mikor igaz — egy kicsit vakargattam ám a fülem tövét, mert olyan formán látszott, hogy vagy Rózsika, vagy én, vagy mind a ketten nagyon elvetettük a sulykot. Láttam és hallottam tudni illik, hogy egyik-másik kis olvasóm ugyancsak csóválja a fejét és így szól:

— Ejnye, ejnye, kedves Forgó bácsi, magát ugyan elbolondította az a kópé Rózsika!

Hm! Már ez öregbiba volna, szörnyen is röstelném. Mindjárt elő is citáltam Rózsikát és kemény tekintettel fogadtam; de ő olyan nyiltan és bátran nézett a szemembe, mint professzornak a jó diák, aki hiba nélkül tudja a leczkét. Mégis komolyan vallatóra fogtam:

— Rózsikám, hiba van a kréta körül. Nem akarják elhinni, hogy te Maczkó bácsinak a hátán lovagoltál és Oroszlán úrral jártad a kállai kettőst.

Meg is bántam hogy mondtam! Rózsika, nyilván a megbántott ártatlanság méltó fölgerjedésétől, a fülecskéje czimpájáig olyan vörös lett, mint a pipacs; és önérzetesen felelé.

— Nem hiszik? És hogyan merészelik nem hinni? Kérdezték talán Maczkó bácsitól vagy a többiektől?

— Bajosan! Tudod, egy kicsit messzire esik az a sivatag, hát így télviz idején nem igen sétálhattak oda.

— Nevetséges! Ott nincsen tél. De ha kételkednek, hát magukra vessenek, ha nem beszélek többet. Pedig épp ma reggel érkeztem vissza újabb kirándulásomról. Ó, milyen gyönyörűségem telt benne! Azok az én kedves állatkáim, hűséges játszótársaim! Mily vidáman mulatgattunk s mily hiven és elszántan mentettek meg a veszedelemből!

No már erre, tudom, titeket is megint csak elfogott volna a kíváncsiság. Addig-addig kérleltem, hogy végre is megengesztelődött és elmesélte újabb kirándulását. Én bizony tovább adom, pedig Rózsika éppen csak nekem mondta el.

Nagyon természetes, hogy Rózsika nem egykönnyen tudta felejteni első kirándulását és sokszor gondolt a Maczkó bácsiékkal töltött kellemes órákra. Néha azonban aggodalmak is bántották. Egy este ágyacskájában így tünődött:

— Valjon megmaradtak-e azóta is a jó uton? Akkor nagyon iparkodtak, hogy jó hírt hozhassak róluk. De azóta is érdemesek-e a jó hírekre? Nagyon szeretném tudni. És . . . miért is ne tudjam meg? . . . Ellátogatok újra hozzájuk . . . az utat már tudom.

Mivel pedig aki az utat tudja nem is téved el, hát Rózsika is hiba nélkül érkezett a sivatagba, éppen olyan módon, mint először. Ha talán nem tudjátok, hogy akkor milyen módon jutott oda, arról nem tehetek: elég az, hogy ott volt és legelőször a fürge Nyuszi urfival találkozott, aki Rózsika láttára kerek egy tuczat bukfenchezet vetett örömeiben.

— Elég már, Nyuszi! szólt Rózsika. Látom, hogy nem felejtettél el. Most már adj számot, hogy és miképen viselkedtetek, mióta nem láttalak? Nincs valami a rováson?

— Nekem nincs. Egyebet sem tettem, csak füvecskét eszegettem, azután játszgattam.

— Hát a többiek? Érdemesek-e még a jó hírekre?

Nyuszi ravaszul hunyorgatott.

— Én bizony nem tudom. Vagy ha tudom is, hát... ne szólj szám, nem fáj fejem! Hanem az bizonyos... mindnyájan örülni fognak, hogy újra szerencsénk van a kedves Rózsikához. Tüstént körül nyargalok és hirt adok nekik.

Iziben el is nyargalt szél-sebesen, vagy legalább is nyul-sebesen, hirt adni mindenkinek. Össze is verődött hamar az egész kompánia és alig fért a bőrébe, annyira örült. Csak Krokodilla kisasszony huzta kissé kelletlenül félre a fülig érő szájaacs-káját, miközben így szólt:

— Nem bánom, menjünk hát és mulatassuk azt a Rózsikát! De a végén aztán

én annak rendje és módja szerint akarok mulatni azzal a kedves cukros babával.

— Milyen az a módja-rendje? kérdé Maczkó bácsi.

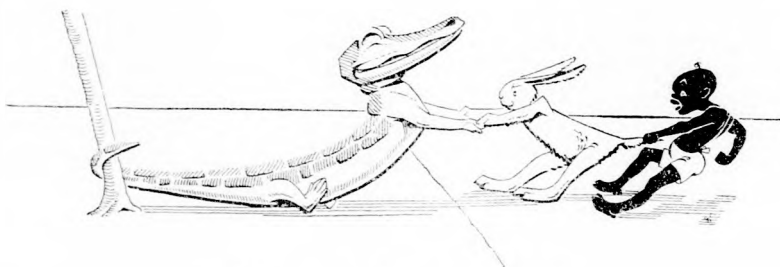
— No, azt már csak mindenki tudja. A cukor-babával egy kis ideig szépen játszógnak, aztán bekapják és megeszik.

— Micsoda? Meg tudnád enni Rózsikát?

— Meg én, nagyon jóízűen.

— Ó te torkos jószág! Akkor örökre oda volna szép hirnevünk. Hallottad felséges Oroszlán barátom?

— Hallottam, felelt Oroszlán ur méltóságos nyugalommal. Hát' szen csak próbálja

... KETTEN SEM BOLDOGULTAK.

meg, majd akkor én meg az ő fejét harapom le. Sőt mindjárt meg is teszem, ha tüstént töredelmesen meg nem bánja ezt a bünös gondolatát!

Krokodilla kisasszony még a legjobb csemegénél is jobb szerette a saját fejét, azért hát süri köny-potyogtatással töredelmesen bocsánatot kért. Csak hogy aztán duzzogva elmaradt a többitől, lefeküdt egy pálmafa alá és ott akart maradni. De Maczkó bácsi hamar észre vette.

— Nyuszi öcsém, szaladj oda és vezesd elő! Most nincs ideje a hevergetésnek, Rózsika vár.

Ment Nyuszi, erővel is ki akarta mozditani Krokodilla kisasszonyt a helyéből, de

nem birt vele. Maczkó bácsi segítségül küldte a szerencsen fucskát, de ketten sem boldogultak. A kis szerencsen fölkiáltott:

— Nem birhatunk vele, Maczkó bácsi! Bele akaszkodott a farkával a fába!

— Csak az a baj? szólt Maczkó bácsi. Majd mindjárt leharapom hát a farkát.

Ezt már nem várta meg Krokodilla kisasszony, mert szerette ő nem csak a fejét, hanem a farkát is. Inkább most már tréfára fordította a dolgot:

— Megyek már, megyek! Hiszen csak tréfa volt az egész. Nagyon szeretem én a kedves Rózsikát, dehogy is tudnám megenni! Valahogy be ne vádoljatok ám Rózsikánál!

Megigéri
Nyuszi urt
Rózsikának
jon. Hát t

Mikor o
hossza ner
kedves ver
látogatásá
kicsit meg
igy szólt:

— Szive
arról is m
vagytok-e
hirre, mely
terjesztette
mit beszél
dékoskodó
zista bátya
mondogatt
ti nagyon
jámbor és
szágok vag
tatlanul já
és nagyon
czoltatok
most azt
tudni, ho
is megma
ezen a jó u
Maczkó k
vakargato
füledet?

Ötölt-ha
kó bácsi.

— Hát
lelkes Ró
persze, ho
vagyunk a
rány nem
vagyunk, a

— Pers
a kis szer

— Har
mégis va
gebben, t
dolgnak
kedvedért
biz' egy k

Megigérték, álltak is szavuknak, csak Nyuszi urfi sugta meg titokban az egészet Rózsikának; de kikötötte, hogy titok maradjon. Hát titoknak is maradt.

Mikor oda érkeztek Rózsikához, végössza nem volt az örvendezésnek, hogy kedves vendégük újra szerencséteti őket látogatásával. Hanem azután mint ha egy kicsit megzavarodtak volna, mikor Rózsika így szólt:

— Szívesen jöttem, de meg, szó ami szó, arról is meg akartam győződni, méltók vagytok-e még a jó hirre, melyet rólatok terjesztettem. Akár mit beszél az én akadémikus gimnazista bátyám, én azt mondogattam, hogy ti nagyon kedves, jámbor és szelid jószágok vagytok, ártatlanul játszogattok és nagyon vigan tánczoltatok velem. Hát most azt szeretném tudni, hogy azóta is megmaradtatok-e ezen a jó uton? No's, Maczkó bácsi, mit vakargatod úgy a füledet?

Ötölt-hatolt Maczkó bácsi.

— Hát izé, tudod... OROSLÁN URNAK A FEJÉRE POTTYANT.
(Lásd a 122. lapon.)

persze, hogy méltók vagyunk a jó hirre... A ma született bárány nem olyan ártatlan, amilyenek mink vagyunk, azt bizvást mondhatom...

— Persze, hogy nem olyan, aggatózott a kis szerecsen.

— Hanem... izé... egy kis hiba mégis van, folytatá Maczkó bácsi. Régebben, tudod, elfoglalt a mesterségünk, dolgunk volt egész nap; de mióta a te kedvedért jámbor jószágokká lettünk, hát biz' egy kicsit unatkozunk.

— Igen, csak ez a baj, bizonyítá Oroszlán ur. Akkor veled nagyon vigan tánczoltunk; de hát nincs örökké farsang, nem lehet bál minden nap.

— Ha csak ez a baj, azon könnyen segíthetünk, vigasztalta Rózsika. Van sokféle mulatságos játék, majd én megtanítalak rá.

— Jaj de jó lesz! Fogjunk mindjárt hozzá! Mit játszunk?

Rózsika nem soká gondolkozott.

— Legyen legelőször »Ciczca és egér«.

Egyikötök ciczca lesz, a másik pedig egér, mind a kettőnek bekötjük a szemét s aztán a ciczca dolga, hogy elfogja az egeret. Hát ki lesz a ciczca?

— Az csak én lehetek, mondá Oroszlán ur. En ugy is a ciczca nemzetségből való vagyok. Nyuszi pedig legyen az egér, ő a legkisebb.

— Jó lesz! Jó lesz! hagyták rá.

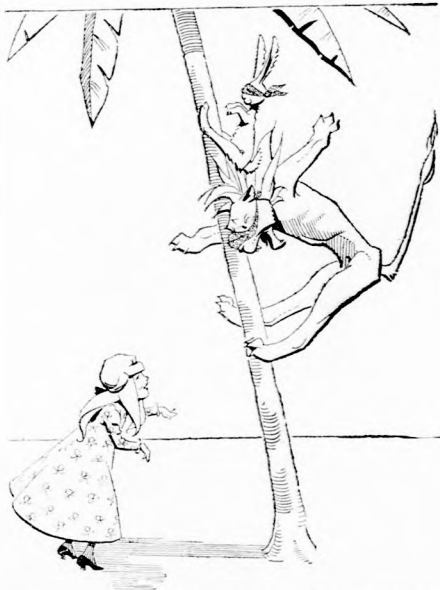
— Nem jó lesz, veté ellene a tapasztalt Maczkó bácsi. Nem szeretném, ha valami tévedés esnék a játékban, mikor Rózsika itt van. En ugy hallottam, hogy

a ciczca bekapja az egeret, ha megfogja. Hát az én jeles Oroszlán barátom esupa merő véletlenségből eltéveszthetné a dolgot és bekaphatná Nyuszi urfit.

— Köszönöm szépen! Akkor nem játszom, szólt Nyuszi.

— Dehogy nem! mondá Rózsika. Csak megfordítjuk. Te leszel a ciczca, Oroszlán ur pedig az egér.

Oroszlán ur szabadkozott, hogy ez nem fér meg az ő méltóságával; de mert Rózsika

ugy kívánta, hát végre is gavallérosan engedett. Mikor azonban hozzá akartak kezdeni a játékhoz, kitünt, hogy nincs kendő, amivel bekössék a czicza és az egér szemét.

— Hozok én mindjárt! szolt Maczkó bácsi.

Nem sokáig járt oda s két finom zsebbevaló kendővel tért vissza. Bekötötték Oroszlán urnak és Nyuszi urfinak a szemét s kezdődött a játék.

— Akkor nyer a czicza, ha ráüt az egér orrára, mondá Rózsika.

Oroszlán ur bizony ügyetlen egerke volt, nehéz léptei nagyon elárulták. Mind-untalan

megneszelte, hogy Nyuszi-egér közel tapogatózik. Az ármanyos Krokodilla kisasszony oda sugta neki:

— Éppen szemben vagy a fával. Kapaszkodj föl rá, ott Nyuszi soha sem talál meg.

— Még soha sem másztam fára, de megpróbálom, dörögte Oroszlán ur és botorkálva megindult a fa felé.

Igen, de a kópé Nyuszi közel volt, meghallotta a sugást, ő is a fának

indult és fölkapaszkodott abban a hiszemben, hogy Oroszlán ur már fölmászott. Pedig ez még csak most kezdett fölkapaszkodni, mi közben annyira meglógatta a fát, hogy Nyuszi urfi, aki följebb volt, megsusztott és egyenest Oroszlán urnak a fejére pottyant (Lásd a képet a 121. lapon.) Oroszlán ur nagyot ijedt s mind a ketten lehempedtek a földre.

Nevettek a többiek és Rózsika kimondta az ítéletet:

— Nyuszi győzött, mert orron ütötte Oroszlán urat.

— Ezt a játékot nem szeretem, zsörtölődött Oroszlán ur.

— Jól van no! szolt Rózsika. Hát rendezünk tréfás verseny-futást három lábon.

— Három lábon? Nekünk négy lábunk van, hová tegyük a negyediket? kérdé Nyuszi urfi.

— Az ám, szolt Maczkó bácsi. Neked meg csak két lábad van, hol veszed a harmadikat?

— Mindjárt megtudjátok. Nagyon mulatságos játék ez, a gimnazista bátyámtól tanultam. Páronként állunk föl és mindegyik párnak egymáshoz kötjük egy-egy

lábát úgy, hogy a párnak ez a két lába csak egy láb-számba mehet, mert csak együtt és egyszerre mozdíthatják. Én a kis szerecsen pajtással leszek egy pár, hát kettőnknek három lábunk lesz; nektek meg mindegyőnknek három marad.

— Én már értem, mondá Krokodilla kisasszony. Nagyon mulatságos lesz, de nehéz is. Aki nem lép ügyesen az össze kötött lábbal, mindjárt meghempereg a homokban.

— Az nem baj, azért mégis én leszek az első a célnál, szolt Oroszlán ur. De mivel kötözzük egymáséhoz a lábunkat?

— Az ám ni! Erről megfeledeztem! kiáltott fel Rózsika. Hosszabb fajta kendő, sál vagy efféle köllene, még pedig három darab. Nálam nincs. Kár! Így nem is játszhatunk.

— Dehogy nem, szolt Maczkó bácsi. Hozok én mindjárt.

Hozott is. Rózsika sorsolta ki a párokat, még pedig Oroszlán ur és Nyuszi urfi, Maczkó bácsi és Krokodilla kisasszony s

... RÓZSIKÁÉK FÉNYESEN GYŐZTEK.

(Lásd a 123. lapon.)

Rózsika
Mindég
egy láb
indulta

Az v
megind
ur és
kicsi N
sem tu
ur hos

zett o
Az uj

Rózsika

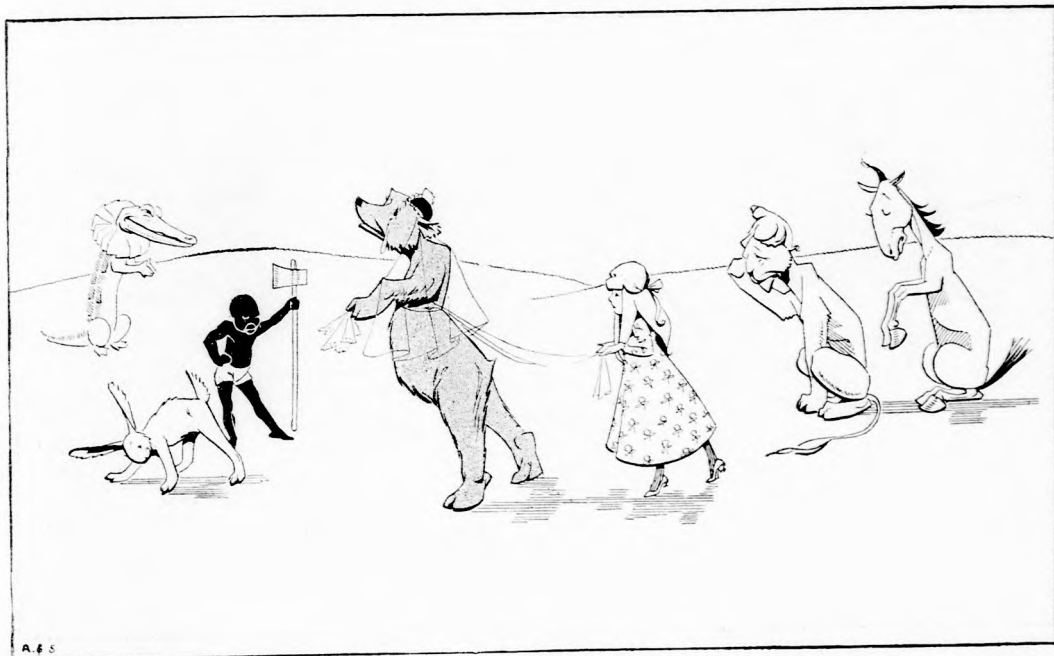
kicsap
messzi
jöttem
niába.

Rózsika és a kis szerecsen lettek párok. Mindegyik párnak egymáséhoz kötötte egy lábát, kitűzte a célpontot, aztán megindultak.

Az volt ám a vig verseny! Alig hogy megindultak, már ott hempergett Oroszlán ur és Nyuszi urfi a homokban, mert a kicsi Nyuszi urfi kurta lába persze sehogy sem tudott akkorát lépni, mint az Oroszlán ur hosszú lába, amelyhez hozzá volt kötve.

Éppen így volt Maczkó bácsi is a kurta lábu Krokodilla kisasszonnyal. Jóformán inkább hemperegve, mint futva haladtak és így Rózsikáék fényesen győztek. (Lásd a képet a 122. lapon). A többiek lihegték és egészen bele izzadtak, míg a célhoz értek.

Mire oda értek, kellemes meglepődésökre azt vették észre, hogy megszaporodott a társaság, mert még egy verseny-futó érke-

... ELVEZETTÉK A VESZTŐ-HELYRE. (Lásd a 125. lapon.)

zett oda, csak hogy ennek nem volt párja. Az új társ pedig egy derék lovacska volt.

— Hát te honnan kerülsz ide? kérde Rózsika.

— A gazdáim pihennek és engem is kicsaptak legelni, felelé a lovacska. Láttam messziről, milyen vigan vagytok, hát ide jöttem, hogy talán befogadtok a kompániába.

— Nagyon szívesen, biztosítá Rózsika. Veleld majd igazi versenyt rendezünk, csak leoldozzuk a lábunkról ezeket a kendőket.

Mialatt leoldozgatták, Rózsikának egyszerre csak szörnyen elsötétült a képe. Eszébe ötlött valami.

— Maczkó bácsi! kérde komor szigorúsággal, szoktál te reggelenként mosdani?

— Mo ... mo ... mosdani? hebegte Maczkó bácsi megszeppenve. Az igazat megvallva ... soha sem próbáltam.

— És szoktál-e náthás lenni? vallatta továbbá Rózsika.

— Nem én, soha.

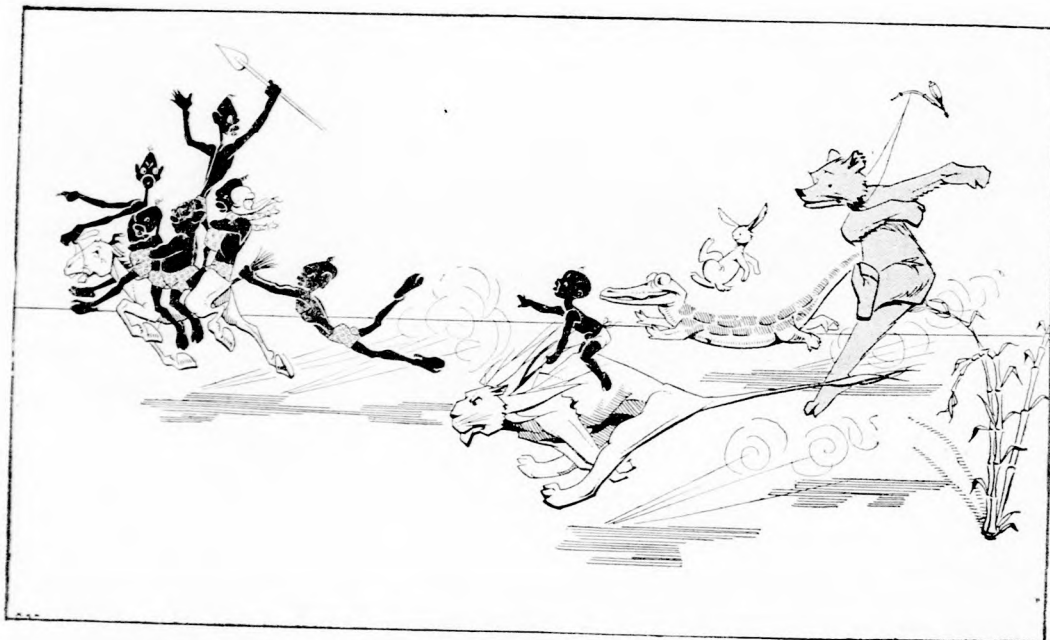
— Akkor hát miért tartsz készletben zsebbevaló kendőt, törülközőt és más ilyen holmit, amit ide hoztál? Hol szerezted? És hogy szerezted? Felelj!

Siralom volt látni szegény Maczkó bácsit. Lesütötte a szemét s azt sem tudta, melyik lábára álljon, Oroszlán ur és Krokodilla kisasszony részvétellel néztek rá, míg Nyuszi urfi némi kár-örömmel szólt:

— Ahá! Mégis csak kisül a hamisság!

Hogy Maczkó bácsi egyre csak pironkodva hallgatott, Rózsika kemény hangon folytató:

— Maczkó bácsi, Maczkó bácsi! Ugy

... UTÁNA EREDTEK A FEKETE BANDÁNAK. (Lásd a 126. lapon.)

látom, rossz fát tettél a tüzre! Csalódtam benned. Utasok jártak itt, megtámadtad őket, tőlök vetted el ezt a portékát, de talán meg is etted a szegény utasokat.

— Nem, nem ettem meg őket! szólt Maczkó bácsi nagyot sóhajtva. Igaz, hogy itt jártak, teve-háton, nagy csomagokkal. Kiváncsi voltam, mi van a csomagokban, hát feljök mentem; de elfutottak és e köz-

ben elvesztettek egy csomagot. Ártatlan vagyok, kedves Rózsika!

— Igen, teljesen ártatlan, bizonyítá Oroszlán ur. Bocsáss meg neki, Rózsika!

— Jól van no, hát most az egyszer megbocsátok. De hogy máskor ilyen kíváncsiság bünébe ne essék, törvényt látunk fölötte. Ez legalább új mulatságos játék lesz.

Halálra vesztő-helyen ahol a kis kodilla kisa megkegyelm gadta, hogy megkergetn

Mikor en dit játszott veszedelem

Rózsika bon, hát e korom-fek megörülte

— Ni, t De rég n

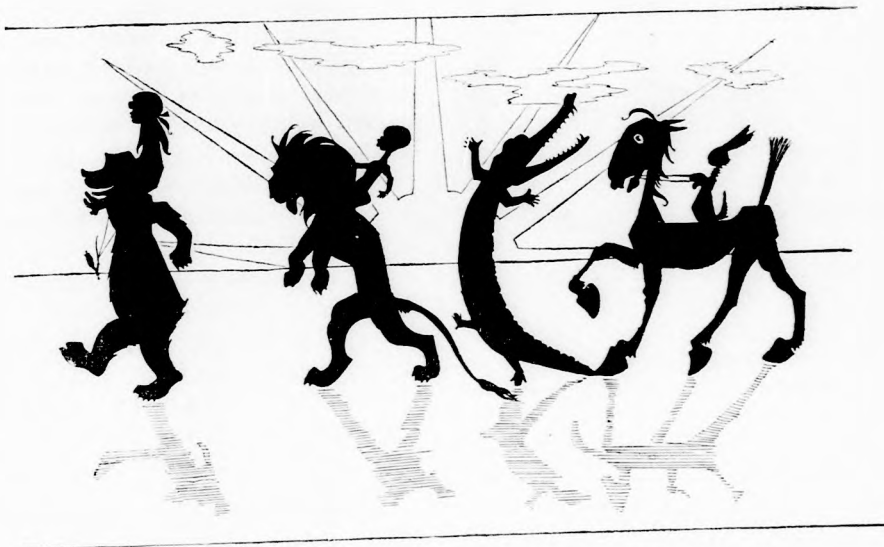
Álljon ijedt volh ijedt. Fe nyéje!

Halálra ítélték a bűnöst és elvezették a vesztő-helyre. (Lásd a képet a 123. lapon.) ahol a kis szerecsen várta mint bakó. Krokodilla kisasszony mint kegyes főbíró aztán megkegyelmezett a bűnösnek, aki megfogadta, hogy soha sem fog többé utasokat megkergetni.

Mikor ennek a játéknak is vége volt, bujósdit játszottak. Nem gyanították, milyen veszedelem lesz belőle!

— Ide álltok mind és hátra nem néztek, amíg százat nem olvastatok, szólt Rózsika. En addig elbukok. Mikor már százat olvastatok, megindulhattok keresni.

Megígérték, hogy nem leskelődnek; de hogy éppen nagyon pontosan álltak-e a szavuknak, az nem egészen bizonyos. Egyszer valami fütty is hallatszott és a lovacska azt mondta, hogy neki most már mennie kell, hívják a gazdáit. De a többi nem mozdult.

... DIADAL-MENETBEN VITTÉK. (Lásd a 126. lapon.)

Rózsika sietve ment át egy homok-dombon, hát egyszerre csak, ó jaj!... öt szál korom-fekete szerecsen toppan eléje. Nagyon megörültek neki. De miért?

— Ni, fehér pecsenye! kiáltották ujjongva. De rég nem ettünk ilyen jó falatot!

Álljon elő az a vitéz, aki ettől meg nem ijedt volna! Rózsika bizony majd holtra ijedt. Feketéknek legyen ő fehér pecsenyéje!

Ijedtében azt sem tudta, mit mondjon... de épp akkor kit lát meg amott távol? Az ő kedves játszótársait. Ezek bizony hamiskodtak: nem olvastak százig, hanem utána settenkedtek. Bezzeg örült most ennek Rózsika. Mindjárt bátrabb lett.

— Ne merjetez bántani! mondá. Ott jönnek a barátaim, majd kikaptok tőlük!

— Igen ám, ha félnénk, felelék a borzasztó feketék. Csak hogy a szél sem ér utól, ha felülünk a lovunkra.

Ekkor látta Rózsika, hogy ott áll a lovacska, akit ő az imént befogadott a kompániába. A feketék lova volt! Gyorsan felültek a hátára, egyikök Rózsikával az ölében. Az ötödik már nem fért, hát a ló farkába fogózott, aztán gyi!... mint a szél nyargaltak el. Kétségbe esetten kiáltá Rózsika:

— Segítség! Maczkó bácsi, jaj! Segítség! Visznek pecsenyének!

Nem várták Maczkó bácsiék a hívást. Látták a veszedelmet és utána eredtek a fekete bandának. (Lásd a képet a 124. lapon.)

— Nem engedjük Rózsikánkat! Utána mind-halálíg, inunk szakadtáig! Meg kell őt mentenünk!

— Hahaha! kaczagtak a feketék. Csak hogy a mi paripánkat soha sem éritek utól.

Hát így vége Rózsikának! Mert csakugyan, bár hogy erőlködtek Oroszlán ur, Maczkó bácsi s mind a többi: nem érték el a lovacskát. Am de egyszerre csak mi történt?

Az történt, hogy a lovacska megállt és így szólt a gazdáihoz:

— Már biz' abban én czinkos nem leszek, hogy pecsenyévé süljön Rózsika, aki befogadott játszótársának. Tapodtat sem megyek odábbb!

— Legyen eszed, lovacska! Mindjárt elérnek, széttépnek!

— Az nektek baj, nem nekem. Ha leteszitek Rózsikát és futásnak eredtek, talán örömeükben nem fognak üldözni, megmentitek az irhátokat. En itt maradok.

— Ha már így van, inkább futunk és lemondunk a fehér pecsenyéről.

Leugráltak a lórul, ott hagyták Rózsikát és úgy elfutottak, hogy talán még mostanig sem álltak meg.

Maczkó bácsi és társai ujjongó örömmel fogták körül a megmentett Rózsikát, aki melegen megköszönte nekik, de kivált a nemes lovacskának a hűséges segítségét. Maczkó bácsi aztán a vállára ültette Rózsikát és diadalmenetben vitték (Lásd a képet a 125. lapon) egészen a határig, ahonnan Rózsika már könnyen haza juthatott.

Sirtak volna a válásnál, de nem sirtak, mert Rózsika így biztatta kedves játszótársait:

— No, ne pityeregjete! Eljövök én még többször is, csak jól viselkedjete!

A SZÉP OSTOR.

(Képpel a czimlapon.)

SZÉP kis ostor volt, az kétségtelen és nagy gyönyörűsége is telt benne Sándorkának. Ott pompázott az ostor a városi bolt ablakában és minap, hogy Sándorka benn járt a mamával, szemébe ötlött, megkivánta. A mama ellenkezett egy kicsit, mert nem igen látta be, hogy Sándorkának ostorra volna szüksége, mikor lova nincs hozzá.

— Leszek én a magam lovacskája! világozította fel Sándorka. De ostor köll, hogy jól nyargaljak.

Hát megkapta a szép kis ostort. Ártatlan játék, miért ne mulasson vele?

Mulatott is, még sokkal jobban mint ahogy maga eleinte hitte. Két-három napig megtette saját magát lovacskának, vígan ugrándozott, nyargalászott és nagyokat patintott hozzá. A negyedik napon úgy találta, hogy a szép kis ostor nem teljesíti teljesen a hivatását. Nem csak pattogni lehet azzal, hanem egyet-egyet legyinteni is. Jócskán csip ám az olyan ostor-legyintés. De saját magát csak nem csipkedheti az ostorral? Hát az már csak természetes, hogy másokon kell kipróbálni.

Nem is telt bele két nap sem, már szeptegve, félénken járt-kelt a házban a mama ölebecskéje, a Gizuska kis cziczája, de maga Gizuska is. Soha sem tudhatták, hol lapang Sándorka, kezében a szép ostorral. (Lásd a képet a czimlapon.) hogy a gyanutlanul elhaladóra rá suhintson. És, furcsa!... nem akarták elérteni a tréfát, nem találtak kellemesnek a mulatságot, sőt sivalkodtak, panaszkodtak és a mama megpirongatta Sándorkát.

— Ez nem igazság! gondolá Sándorka. Hiszen csak tréfálok. Játkszani csak szabad talán?

Persze hogy szabad. És mert szabad, játszott Sándorka az ostorral tovább, egészen addig, míg a minap . . . jaj jaj!

Ugy történt az, hogy kiállott a kapu elé és ott egészen ártatlanul nézelődött jobbra-balra. És látta, hogy a szép, kis ostorral nagyon jó szolgálatot tehet Orzse asszonynak, a kertésznének, aki csacsi-fogaton zöldséget hord a városba. Ő maga gyalog bandukolt, hát az a kis kordé nem lehetett nehéz; a lusta csacsi mégis csak úgy immel-ámmal huzta.

— Segíték én rajta! gondolá Sándorka.

És nagyot csapott az ostorral a lusta csacsira. Nem is siker nélkül. A csacsi ijedten ugrott félre, neki iramodott és a kordéval együtt bele fordult az ut árkába. A sok répa, kalarábé kiszóródott, a csacsi pedig hanyatt fekvé kapálózott a négy lábával. Roppantul mulatságos volt ez, kaczagott is Sándorka. Hanem . . . ismét furcsa! Orzse asszony nem kaczagott, sőt dühösen ott termett Sándorkánál, kikapta kezéből az ostort, nagyot suhintott vele és biz én nem tudom, mi történt volna, ha Sándorka éles észszel gyorsan ki nem találja, mit tegyen. Azt tette, hogy befutott a házba, biztos távolságba. A haragos Orzse asszony nem követte oda.

Nem követte, de olyat tett, hogy Sándorka majd kővé meredt. A rettenetes Orzse asszony, nagy mérgében, darabokra törte, tépte a gyönyörűséges ostort és úgy dobta Sándorka után, azt kiáltva:

— A maga lovát üsse az urfi, ne az én szamaramat!

Keservessen sirva panaszkolta el Sándorka a mamának ezt a szörnyűségét. De ugyan megjárta!

— Jól van az úgy, ahogy történt. Játékszeredet nem ártatlan játéokra, hanem mások boszantására használtad: megérdemelted, hogy ne lehessen többé a kezdedben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 6-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kevély, ösztönöz, lusta, csökönyös, esik, indulat — Fél, elmélkedik, rátalál, elfarad, nehezei, csukor.

= **Kölcsey Ferencz.**

Helyesen fejtették meg: Kövesi Jenő, Kemény Géza, Mérey Agosta és Dalma, Jákó Margit, Schmidt Péter, Kloos Giza, Stern Jolán és Birike, Vásárhelyi Sándor, Puky Jolánka. Háry Irén és Juliska, Vámosy Loránt, Sélley Lili, Dirner Gyuri, Kossaczky Gyula, Méray Lénike és Margit, Szondy György, Klár Anna és Vera. Vagács Ani, Hunyadi Ferencz, Boros Emmike, Németh Endre (hiányosan), Pap Zolika, Makó Andor, Kovácsy Berta, Kazy Péter, Spányi Margit, Badies Gizella, Sier Frigyes, Somogyi Margit, Jolán és Jenő, Goldstücker Teréz, Szumrák Jenő, Frecót István, Graefl Márta és Paula, ifj. Juresek Viktorka, Ehrenfeld Regina, Kiss Margitka, Robitsek Magda, Andreánszky Pista, Follinus Kornél, Zombory Margit, Emma és Béla, Koller Sárka, Meisels Miklós, Zakariás Pista és Sándor, Veress Gizi és Józsi, Sándor Endre, Aczél Albert, Sztrakoniczky László, Herczeg Ilona, Vész Andrea, Jeszenszky Gerő, Májay Eugénia, Schulz Antal, Laukó Sári, Fodor Lenke, Hegedüs Ilona, Bayer Anti, Kontur Noémi, Veres László, Krisztinkovich Jennike, Vajda Anna és László, Hirman Gyula, Naschitz Gyuri, Péterfy Vilma, ifj. Kleiszl Gyula, Giller Zoltán, Schönstein Mariska.

A jutalom kísorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Sándor Endre, Székely-Udvarhelyt*, kinek a jutalom-könyvet (*»Regék a görög hajdankorból«*, elmeséli *Szidi néni*, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Pap Lili, Doromby Bandi, Vajda Anna és László,

— **Olvassátok!** —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. Leveled papirosa sima szélű legyen és tiszta.
2. Irkából tépett papirosra levelet ne írj.
3. Levelet be ne porozz, be ne pocázz.
4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
5. Ami a **szerkesztőnek** szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a **kiadó-hivatalba**.
6. Ami pedig a **kiadó-hivatalnak** szól (előfizetés, elmaradt számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése), azzal ne fordulj a **szerkesztőhöz**.
7. Leveled papirosa ne legyen rikoltó színű, se illatos.
8. Csak fekete tentát használj írásra.
9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos bevezető nevet ne használj.
10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: **Forgó bácsinak, a „Kis Lap” szerkesztőjének.**

Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

Ybl testv. No ez aztán a kedves meglepetés! Ugy elnéztek kettőtököt, hogyan hunyorgattok bele

a napfénybe. Ezek a képek persze még nyár idején keltek, mint a környező fák sűrű lombozata mutatja is. De mért, hogy név szerint csak Tyrast és Sebest mutatjátok be nekem? Hát annak a kis feketének ott a kisasszony mögött, meg annak a másiknak jobbról, amelyiknek csak a feje látszik: annak a kettőnek mi a neve? Csak eresztene a kötelesség, mindjárt hozzátok jutnék, olyan kedvet kaptam, megismerni a házatok tájékát. Vonzóan irtatok le azt a szép vidéket is, melyet annak a (névtelen?) hegynek a tetejéről beláthattok. Minden előtt: a kies tavaszra van szükség. Azután majd bővebben szóljunk a dolgról. Szívesen köszöntelek. — **Zádor Jenő**. En is reményelem, hogy tartós lesz közöttünk a barátság. — **B. T. S.** Azok sorába tartoznak a dolgozatok, amelyekről azt szoktuk mondani hogy: megjárják. Mind a kettő kitaposott nyomokon halad, de kellemmel. Ez okból a közlendők sorába is iktattam. — **Török Aladár**. Ugy van, amint hallottad: annak a többül metszett, nagy műveltségű és legmagyarabb ujságírónak. »T. János bácsinak« én is lelkes tanítványa voltam egykoron. Kérésre az igazgatóság tekintettel fog lenni. — **Kállay Miklós**. Már a felpanaszolt körülményből is láthatod, mennyien vagytok, akik rejtvényekkel ellátjátok a *Kis Lapot*. De meglehet az is, hogy az Athenaeum átköltözése alatt a Belvárosból ide a Kerepesi-utra elkallódott sok egyéb kézirattal együtt. Reményelem, mire ez a szám a kezudbe kerül, már bajodból kiépültél. — **Sturz Gyula**. Ha Diemár Kálmán s Ybl Iduska a te képes lev. lapodat nem viszonozzák, egyebet nem tehetsz, mint hogy ezen az uton emlékeztessem őket a mulasztás pótlására. — **Kalmár Endre**. Egyet az Anikó küldeményéből, egyet meg a tiedből választottam közlésre. — **Hevesy Bella**. Fordulj a *kiadó-hivatalhoz*. Ha akad még fölös szám, szívesen pótolja. Csak azt ird meg neki, mely számok veszték el a kötetből. — **Husz Miczi**. Az egyiket besoroztam. — **Littmann testv.** Hova tovább mind nagyobb örömtők fog telni benne. — **Szüts Ilona és Loránd**. Megrajzoltatom. — **Radó István**. Csak akkor írj, ha kedved tartja. — **Cséry Ida**. Apa nagyon jól tudja a járást. Valamelyik enyhe csütörtök este szívesen látlak. A nyérés nem tőlem függ. A szerencse vak. — **Erdős Ella**. Miféle »iskolát« küldtél nekem, kis lányom? Sajátkezü apró festményeid nekem tetszenek. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Köveér Miczi (Martfű, N.-K.-Szolnok megye) *Ybl* Mártával szeretne levelezni. *Stern* Jolánka pedig (N. Abony, Pest m.) a hozzá küldött képes lev. lapokat szívesen viszonozza hasonlókkal.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.